אחרי החמאם — אין כבר לאן ללכת

לפני כמה חודשים החלטתי שהמופע הבא שאכתוב עליו יהיה המופע שיתחיל בדיוק בזמן שרשום על הכרטיסים. עמדתי בגבורה בהבטחתי. עובדה שלא שמעתם ממני על שום דבר, בזמן האחרון.

אבל אמש שברתי את הנדר. גם מפני שכנראה שום דבר בארץ הזאת לא מתחיל בזמן, וגם מפני שפשוט נהניתי ואני רוצה שגם אתם תיהנו.

ערב של הפרברים ושל הדודאים בחמאם הוא בשבילי בדיוק מה שרשם לי הרופא. בימים אלה של הרכבת קואליציות.

נכנסים לחמאם אחרי יום עבודה, הכולל: בורג נוטה יותר להיכנס לקואליציה עם המערך, אבל שאקי לוחץ לכיוון הליכוד. ווייצמן עוד לא החליט לאן הוא מושך, ולכן יש בעיה איך יגיעו בלעדיו ל־61, ש"ס הולכת איתנו או איתם?

מתיישבים על הכיסאות של החמאם. עצבניים ועייפים, ואז הם עולים לבימה, צמד הפרברים (יוסי חורי ואורי הרפז). ונותנים לך נוק אאוט אדיר בשירו של נתן זך ראיתי ציפור רבת יופי. אחר־כך באים עוד שירים יפים ומוכרים, וכמובן הרבה מוסיקה ושירה דרום־אמריקאית.

מחיאות־כפיים סוערות והפרברים מפנים את הבימה לצמד הדודאים (ישראל גורין ובני אמדורסקי), שמייד נותנים לך סימנים שאתה צעיר. שרים על שדות בית לחם ועל הדרך אל האור ומחממים לך את הנשמה חזק חזק.

בסוף ארבעתם על הבימה. קופצים קצת, מנגנים ושרים. מחרוזת שירי־רועים ישראלים ושירי־עם אמריקאים. החליל. ערב של שושנים ושבוע האחווה. הם גומרים את הערב בשיר הבידיוני כשיבוא שלום והקהל מריע, מריע ומריע.

כל הדיבורים האלה של „אחרי הבחירות צריך ללכת מכאן", „אי־אפשר להמשיך לחיות בארץ יחד עם כהנא" — נפסקים. מי ששדות בית לחם עדיין מרטיט את ליבו — אין לו לאן ללכת.

תשדירי שירות לחופש הגדול (פרק ה')

יום ד' 8.8

קחו לכם כמה שניות כדי להגיד בקול רם: ברוך אתה השם אלוקינו שהגיענו לזמן הזה, עברו כבר חמישה שבועות מתוך השמונה.

אם אתם רוצים לעבור בוקר מצחיק ממש, לכו לכל־בו־שלום. יש שם מוסיאון השעווה (שילדיי מתעקשים משום מה לקרוא לו „מוסיאון השואה". פרויד בטח כבר היה מסביר את זה). הילדים יראו שם את טל ברודי ומיקי ברקוביץ בגודל טיבעי. יראו גם את גולדה מאיר, הדומה לטרזן, ואת טרזן, הדומה לשימעון פרס. העניין שהדמויות הן בגודל טיבעי מאוד משעשע את הילדים (שלי), והם מתעניינים מאוד מי האנשים האלה. מתוך כולם בחרנו חמש דמויות, רשמנו אותן על נייר ובבית פתחנו ספרים וקראנו ביחד מי הם היו ומה הם עשו. בשביל דור שרואה את פסל־השעווה של משה דיין ושואל איזה שירים הוא שר, זה אפילו סיור חינוכי מאוד.

אחרי הצהריים: טלוויזיה, ארוחת־ערב ו...פיפי ולישון.

יום ה' 9.8

בבוקר טלוויזיה, או ים, או מישחק כדורגל בחצר. (אין לכם חצר? צר לי על־כם:) אחרי הצהריים אפשר סרט. יש עכשיו כמה סרטים יפים מאוד בשידור חוזר. סינדלרה. מרי פופינס. חתולים בצמרת ועוד. אם הילדים שלכם מבוגרים מגיל 7, הכניסו אותם לקולנוע וחכו להם עם חברה בבית־קפה סמוך, על כוס־קפה, סיגריה ופיטפוטי נשים. הם ייהנו ואתו תיהנינה. הפחד שיקרה להם משהו בתוך אולם־הקולנוע קיים רק בפעם הראשונה. אחר כך מתרגלים.

יום ו' 10.8

מסבירים להם שבגלל חוקי הרבנות הראשית אסור להוציא כסף בימי שישי ושבת. שיסתפקו בישיבה בבית ובעזרה במיטבח. הילדים הפרטיים שלי ממש מאושרים כשנותנים להם לבשל משהו. העבודה לוקחת להם שלוש שעות של תענוג. אחר כך אנחנו מנקות את המיטבח במשך 20 דקות. שווה.

שבת 11.8

מי שלוקח את הילדים שלו ואת עצמו לים בשבת, שיאכל את זה לבד. לא אני הצעתי לכם את זה. לנו (הגרים בתל־אביב) יש פטנט הרבה יותר טוב, זהו הספורטק של תל־אביב, ואני מאמינה שלכל עיר המכבדת את עצמה יש משהו דומה. הילדים הולכים לשם בשבת בבוקר (תמיד עם אבא), לשחק כדורגל וכדורסל ולראות איך האמריקאים מהשגרירות משחקים בייסבול. הם חוזרים הביתה אחרי שלוש שעות חצי מתים, וזה מסדר לכל המישפחה את ארוחת הצהריים של שבת. אחרי הצהריים יש סופרגירל בטלוויזיה, ואחריה יכולה כל המישפחה ללכת למיסעדה זולה ולאכול ארוחת־ערב. ככה נגמר יום שהוא באמת מנוחה (להורים).

יום א' 12.8

חברה סיפרה לי שבמוסיאון ישראל בירושלים יש תערוכה משגעת של „פרסים" (זה מה שהיינו אוספים פעם). ליד התערוכה יש סרנאות לעבודה עצמית, והילדים יכולים לעשות הדבקות שונות, ציורים והרכבות. אנחנו נוסעים לראות את זה ביום־ראשון. אם אתם רוצים, תצטרפו. אם לא — חכו לדיווח איך היה.

יום ב' 13.8

יום הסבתא והסבא והרודים והרודות. כל אחד שיקח את הילדים ליום שלם — יבורך. אל תגידו לי שאין לכם אף אחד שיסכים לקחת את הילדים, כי תיכף אני שולחת אתכם לאיזה קורס ליחסי־אנוש, ובכל זאת, אם אין אף אחד ממש, אפשר לשלם לילדה מתיכון, והיא תסכים להיות בייבי־סיטר.

יום ג' 14.8

למי שיכול לקחת יום חופש פה ושם — זה רעיון לא רע בכלל. אני מעמיסה על המכונית את שני הילדים שלי, את חברתי הטובה ואת בנה, וכן כמות אדירה של אוכל נייד, כמו סנדביצ'ים, ביצים קשות, פירות וירקות. בקבוק תרכיז מיץ (ברז מים יש שם) ותרמוס גדול עם קפה (לאמהות). ככה אנחנו נוסעים עד ליער הראשון. במיקרה שלנו זה יער בן־שמן. אני ממליצה על העניין, כי הוא נוסה בעבר ומאוד הצליח.

מאחר שאני בעצמי המצאתי את זה ואף אחד עוד לא שמע על הרעיון, היער ריק לגמרי בימי חול. אנחנו (האמהות) שוכבות על הארץ וקוראות את עיתוני סוף־השבוע, והילדים רצים, מתרוצצים ומשחקים כדורגל, מחבואים ותופסת. כל חצי שעה אמא תורנית קמה, סופרת את הילדים וחוזרת לקרוא. כ־6 חזורים הביתה. האמהות רגועות, הילדים עייפים נורא (מצב אידיאלי). רוחצים אותם טוב מהבוץ שנדבק אליהם, וכשרוצים לדחוף אותם למיטה מתברר שהם נכנסו לבר. אבל תיזכרו — רק בימי חול. בשבת זה סיוט.

צפו לשבוע הבא — יש לי הפתעה בשבילכם.

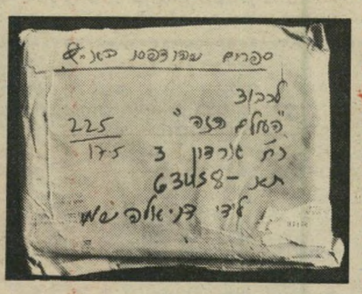

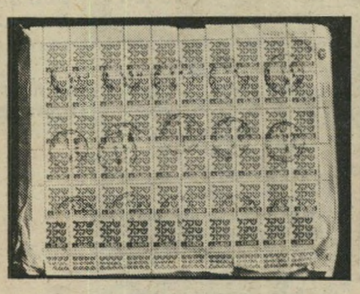

משני צידי האינפלציה

המילה הכי משומשת בארץ (מלבד קואליציה, אולי) היא אינפלציה. וכדי שכולם יבינו במה בדיוק מדובר, כל פעם שאני רואה איזה אינפלציה קטנה במערומיה, אני מבקשת מהצלמת שתצלם אותם.

הנה הדוגמה האחרונה: מהוצאת זמורה שלחו לי ספר. כתבו על צד אחד של המעטפה את השם והכתובת, ולא נשאר מקום לבול. אז הם הדביקו את הבול על הצד השני. תיראו את הבול ומייד תבינו מה זה אינפלציה, ולא תישאלו עוד שאלות.

אצל ויקטור ביום שלישי

הנה מיסעדה שאני כותבת עליה בשימחה רבה. עשר שנים מחיי אכלתי בה כל יום ארוחת־בוקר. עשר שנים שתיתי בה כל יום עשר כוסות־קפה ולפחות שלוש פעמים בשבוע אכלתי בה ארוחת־צהריים.

אבל לא היה במיסעדה שום דבר מיוחד שאפשר היה לכתוב עליו (מלבד היחס האישי, המחירים הסבירים והאפשרות לשלם מתי שיש).

עכשיו, כשהם פרצו קירות ושברו חלונות והכניסו ריהוט חדש ותפריט חדש — אני מתה להיות הראשונה לדווח לכם.

בסוף הפסאז' של בניין אל־על, ברחוב בן־יהודה 32, נמצאת המסעדה של ויקטור. בבוקר הם מגישים קפה (נהדר) וסנדביצ'ים וקרואסונים, ואפילו לבן וגבינה לבנה, לעובדות חברות־התעופה (שתמיד שומרות על דיאטה).

בצהריים זו חגיגה משתנה. כל יום יש מיני בשרים על האש וגולשים וקציצות וסלטים שונים, אבל יש ימים שבהם יש הפתעה נוספת. בימי הראשון, למשל, יש מיבחר גדול של ממולאים ופשטידות. בימי השני יש אוכל יהודי ובימי השלישי יש קוסקוס.

אני אתעכב על היום השלישי, כמובן, שזה היום האהוב עליי. על השולחן שמים שלוש צלחות קטנות, שבאחת מהן יש סלט גזר חריף, בשניה סלט ירקות בכמון ובשלישית חמוצים שונים. ליד זה מגיע אחר כבור הקוסקוס הנכבד, כשלידו חתיכת בשר צלי או שתי קציצות (לפי בחירתך), וכמובן קערת מרק־ירקות וחומוס, כדי להרטיב את מנת הקוסקוס.

משביע כמו שרק קוסקוס יכול להיות, וטעים כמו שרק תוניסים יודעים לעשות קוסקוס. הכל ביחד: 1,500 שקל.

אז מה אתם עושים ביום השלישי הבא ב־1 בצהריים? אני שם, כמובן.

דניאלה שמי